

РЕШЕНИЕ

№ 26314

гр. София, 07.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 06.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7836** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. Л. /Е. Л./, гражданин на И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник – адв. К. А., САК, срещу Отказ с рег. № 5364р-16979/08.07.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от зам. директор на Дирекция „Миграция“ при МВР.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Застъпено е становище за неспазване на минималните стандарти на законодателната рамка на Европейския съюз и нарушения на правата по чл. 8 и чл. 12 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на административния акт.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не се явяват в съдебното заседание.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Ч., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли, като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят Е. Л. /Е. Л./ е подал Заявление до Директора на Дирекция

„Миграция“ при МВР с рег. № Е-1303/10.06.2024 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Заявлението е подадено лично и по образец съгласно приложение № 3 във връзка с чл. 14, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ). Към заявлението са приложени следните документи, съгласно чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ: копие на редовен документ за задгранично пътуване със страниците на снимката и личните данни – паспорт № 24008271 на името на жалбоподателя, валиден до 31.10.2026 г., издаден от И.; нотариално заверена декларация от Т. С., съгласно § 1, т. 20 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, че собственикът предоставя адрес за пребиваване на Е. Л. и е съгласен да бъде адресно регистриран на посочения в декларацията адрес (към момента на подаване чужденецът е в следствения арест); медицинска застраховка за срока на пребиваване на Е. Л.; Писма от Софийски градски съд с рег. № 536400-47909/10.06.2024г. и № 536400-45107/31.05.2024г., с които разрешава на изрелския гражданин да бъде конвуиран до Дирекция „Миграция“ –МВР.

Поради установена нередовност в подаденото заявление, на основание чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ до кандидата за пребиваване е изпратено уведомително писмо рег. № 536400-49765/14.06.2024г. В отговор израелският граждани е предоставил изискуемите по закон документи в указания му срок с придружително писмо с рег. №536400-50508/18.06.2024г., а именно: банково удостоверение на жалбоподателя за доказателства за достатъчни средства за издръжка; нотариално заверена декларация от Т. С., съгласно § 1, т. 20 от Допълните разпоредби на ЗЧРБ, че собственикът предоставя адрес за пребиваване на Е. Л. и е съгласен да бъде адресно регистриран на посочения в договор адрес; сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, издаден не по-рано от един месец преди представянето му, в който трябва да е посочено, че са изпълнени обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

От Държавна агенция „Национална сигурност“ с вх. № 52/20.06.2024г. в Дирекция „Миграция“ е постъпило писмо, с което уведомява за отрицателното си становище за предоставяне на право на продължително пребиваване на гражданина на И. Е. Л. /Е. Л./ . ДАНС се позовава на чл. 41, ал. 1, т. 2 и чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, във връзка с чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съгласно който „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, на 08.07.2024г. е постановен обжалваният в настоящето производство Отказ с рег. № 5364р-16979/08.07.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и като е отчетено становището на Държавната агенция „Национална сигурност“ с вх. № 52/20.06.2024 г. и мотивите изложени в него. Жалбоподателят е запознат с постановения отказ на 17.07.2024г. срещу подпис на език, който владее.

След преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и

съобразявайки доводите на страните, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Е. Л. /Е. Л./ на 17.07.2024г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 30.07.2024г. (вх. № 23764), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. От представената Заповед № 5364з-2526/28.06.2024г. е видно, че на заместник-директорът на дирекция „Миграция“-МВР – М. Д., е възложено да изпълнява функции по общото непосредствено ръководство на дирекцията, включително и издаването на административни актове.

Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ на основание чл. 26, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ: „Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.“, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Оспореният акт е издаден при спазване на приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1. Според посочената в заповедта хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 1 от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗЧРБ определя, че директорът на дирекция „Миграция“, директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица, разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване, след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

По силата на чл. 90, т. 3 от ЗМВР и чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощени от него длъжностни лица разполагат със правомощие да издават или отказват издаването на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване. Следователно те разполагат и с

правомощието да установяват наличието на обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, в случаите, в които са ги констатирали сами.

Безспорно в този случай административният акт следва да бъде надлежно мотивиран от административния орган, както и да бъде установено наличието на данни за посочените в чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ обстоятелства.

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“ може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ становище от ДАНС.

Правният въпрос е какъв е характерът на становището- обвързващо ли е, трябва ли да се съобрази органа, може ли да се обори от оспорвания и т.н.. Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган, но следва да е мотивирано. Безспорно е, че становището на ДАНС в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирали с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и

суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

Водим от изложеното, настоящия състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В тази връзка, съдът счита, че основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ - с действията си жалбоподателят да е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Отказът за издаване на разрешение за продължително пребиваване е основан на становището на ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, което има задължителен характер на отдел "Миграция". В тази връзка, съдът счита, че с позоваване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, включително чрез изписването на текста ѝ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия, според изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото.

На следващо място, настоящия състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в

писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност".

Съгласно относимата разпоредба на материалния закон - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ: "Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност". В случая, отрицателното становище на ДАНС, представено в хода на съгласувателната процедура е мотивирано именно с действия на заявителя Е. Л. по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. Освен това, данните по делото обосновават извод, че няма връзка между Република България и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на продължително пребиваване в Р. България.

Водим от изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Л. /Е. Л./, гражданин на И., [дата на раждане] , срещу Отказ с рег. № 5364p-16979/08.07.2024г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от зам. директор на Дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА Е. Л. /Е. Л./, гражданин на И., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: